

РЕШЕНИЕ

№ 5539

гр. София, 16.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

**ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова
Христо Минев**

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **6288** по описа за **2020** година докладвано от съдия Татяна Жилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и следващите от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

Делото е образувано по касационна жалба на ТД на НАП С. срещу Решение от 23.03.2020г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 109 състав, по н.а.х.д. №13305/2019г., с което е отменено наказателно постановление № 447081-F483749 от 09.07.2019г., издадено от директора на ТД на НАП С.. С наказателното постановление са наложени четири имуществени санкции на ЕБВ Е. ГМБХ&КО, със седалище в Германия, в размер съответно на: 9 067,07 лв, 1 660,09 лв, 250 лв и 42 736,26 лева, на основание чл.182, ал.2 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) за нарушение на чл. 86, ал.1, т.2 и т.3 от същия закон.

Касаторът ТД на НАП С., чрез процесуалния си представител юрисконсулт Д. А., твърди, че решението на районния съд е незаконосъобразно поради неприлагане на разпоредбата на чл.53, ал.2 от ЗАНН.

Ответникът ЕБВ Е. ГМБХ&КО, чрез пълномощника си адв.А. П., оспорва жалбата. Излага доводи за маловажност на деянието, като сочи, че нарушението е допуснато в следствие на техническа грешка и е доброволно отстранено от дружеството още в следващия данъчен период без да е прилагана административна принуда. Моли да се отмени съдебното решение и наказателното постановление, алтернативно – да с намали наложената санкция. Претендира разности.

Прокурорът дава заключение за неоснователност на жалбата.

СЪДЪТ, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима. Разгледана по същество, същата е основателна.

Въззивният съд е установил правилно и пълно фактическата обстановка. Ответното дружество – регистрирано лице по ЗДДС, е издало на 28.12.2018г. 4 броя фактури, както следва: фактура №[ЕГН] на стойност 181 341,33 лв и ДДС 36 268,27 лв; фактура №[ЕГН] на стойност 33 201,69 лв и ДДС 6 640,24 лв; фактура №[ЕГН] на стойност 174,55 лв и ДДС 34,91 лв; фактура №[ЕГН] на стойност 854 725,04 лв и ДДС 170 945,01 лв. Фактурите не са включени в справката декларация за м. декември 2018г. и данъкът не е начислен за текущия период. Те са включени в справката декларация и в дневника за продажби за м. януари 2019г, когато е начислен и данъкът.

По фактите спор няма. Те са отразени в Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № F483749 от 24.04.2019г, връчен на представител на ответника и подписан без възражение. В АУАН не е посочена конкретна дата на извършване на нарушението и не е посочен какъв е нормативният срок за отчитане на издадените фактури. Въз основа на АУАН е издадено обжалваното пред въззивния съд наказателно постановление. В наказателното постановление административнонаказващият орган е посочил като дата на извършване 11.01.2019г. – датата, на която е подадена справката декларация за м.януари 2019г., в която са включени процесните фактури.

При пълно и вярно установена фактическа обстановка въззивният съд е направил погрешни правни изводи. Съдът е отменил наказателното постановление поради това, че в него за първи път се посочва датата на извършване на нарушението, както и за това че в АУАН не е посочен в какъв нормативен срок следва да се отчитат фактурите в справките декларации и дневниците за продажби. Тези пропуски са преценени от въззивния съд като ограничаващи правото на защита на санкционираното лице.

Касационната инстанция не споделя правните изводи на въззивния съд. Действително в АУАН не е посочена датата на извършеното нарушение, но подробното описание на нарушенията и цитираната разпоредба на чл.86, ал.1, т.2 и т.3 от ЗДДС позволяват на лицето да разбере в какво административно нарушение е обвинено и да организира адекватно защитата си, което е и сторено. Извършването на нарушението и нарушителят са установени по безспорен начин, а доколкото нарушението е извършено от юридическо лице въпросът за вината не се поставя по аргумент от чл.83 от ЗАНН. Следователно налице са предпоставките на разпоредбата на чл.53, ал.2 от ЗАНН, която разрешава издаване на наказателно постановление и при допусната нередовност в АУАН.

Касационната инстанция счита, че районният съд е отменил наказателното постановление в противоречие със закона- основание за отмяна на съдебното решение съгласно чл.348, ал.1 от НПК, приложим във връзка с чл.63 ал.1 от ЗАНН.

Съгласно чл.222, ал.1 от АПК, приложим във връзка с чл.63 ал.1 от ЗАНН, когато отмени първоинстанционното съдебно решение, касационната инстанция решава делото по същество.

Касационната инстанция възприема напълно установената от въззивния съд

фактическа обстановка. Въз основа на нея съдът прави следните правни изводи:

Наказателното постановление е издадено от компетентния орган в предвидената от закона форма и срокове. Безспорно е установено извършването на деянието, неговата противоправност и наказуемост. Съгласно чл.86, ал.1, т.2 и т.3 от ЗДДС регистрирано лице, за което данъкът е станал изискуем, е длъжно да го начисли, като включи размера на данъка при определяне на резултата за съответния данъчен период в справка-декларацията и посочи документа по т. 1 в дневника за продажбите за съответния данъчен период. Като не е начислил по този ред данъка в данъчния период за м.декември 2018г., ответникът е допуснал нарушение на цитираната разпоредба. Съобразявайки факта, че данъкът е начислен в следващия период, административнонаказващият орган е приложил привилегирования състав на чл.182, ал.2 от ЗДДС, съгласно който глобата, съответно имуществената санкция, е в размер 25 на сто от определения в по-малък размер данък, но не по-малко от 250 лв. Нарушението води до забавено начисляване на ДДС и дава възможност на ответника да ползва данъчен кредит в друг период, съответно намалява постъпленията в бюджета както за данъчния период, в който данъкът е трябвало да бъде начислен, така и за следващия данъчния период, в който ответникът е ползвал данъчен кредит в размер на начисления данък. По тези съображения нарушението не може да бъде преценено като маловажно по смисъла на чл.28 от ЗАНН. По-ниската степен на обществена опасност на случаите, когато данъкът е начислен в следващия период, в сравнение със случаите, когато данъкът изобщо не е начислен, е отчетена от законодателя с разпоредбата на чл.182, ал.2 от ЗДДС. Твърдението на ответника, че нарушението е допуснато по грешка, а не с умисъл, освен че е недоказано, е и правно ирелевантно предвид обективния характер на отговорността на юридическите лица.

Наказателното постановление е правилно и трябва да бъде оставено в сила.

При този изход на правния спор искането на ответника за присъждане на разноски е неоснователно по аргумент от чл.143, ал.1 от АПК, приложим във връзка с чл.63, ал.3 от ЗАНН. Касаторът не е поискал присъждане на разноски. Съгласно утвърдената съдебна практика съдът се произнася по разноските само с положителен диспозитив, когато присъжда такива, но не и когато те не се дължат – следователно в случая съдът не дължи произнасяне по разноските.

По изложените съображения и на основание чл.222 ал.1 от АПК във връзка с чл.63 ал.1 от ЗАНН Административен съд София-град, XIII касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от Решение от 23.03.2020г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 109 състав, по н.а.х.д. №13305/2019г., и вместо него постановява:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 447081-F483749 от 09.07.2019г., издадено от директора на ТД на НАП С..

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1/

